Pe teme actuale

Fotbal

FĂRĂ O DOCUMENTARE LA ZI NU POȚI ȚINE PASUL CU MARELE FOTBAL...

...afirmă și tînărul antrenor Mircea Lucescu

Zilele trecute, ne-a vizitat la redacție **Mircea Lucescu.** Singurul jucător-antrenor din fotbalul nostru. Ne vorbește despre el, despre familia lui, insistînd, firește, asupra lui Răzvan care, la 11 ani, se dezvoltă frumos, pe „linia tatălui său“, pasionat după sport, dar și dornic de a învăța carte, despre șansele Corvinului Hunedoara de a reveni pe prima scenă fotbalistică a țării. **„Punctul care ne desparte de lider este ușor de recuperat și de depășit. Nu atît prin faptul că, în primăvară, jucăm cu Bihorul acasă, ci prin aceea că finalul stagiunii trecute a arătat echipa noastră într-o reală creștere valorică ; în raport direct proporțional cu progresul sensibil înregistrat de reprezentanții tinerei generații“.**

— Cît de mult îl ajută pe cel mai tînăr antrenor din fotbalul nostru lunga și bogata-i experiență de jucător ?

— Sincer să fiu, mai puțin decît îmi închipuiam. Și asta pentru simplul motiv că în fotbal apar, din cînd în cînd, lucruri noi. Într-un fel ne pregăteam noi, jucătorii, cu puțini ani în urmă, cu totul altfel o făceau fotbaliștii de peste hotare și din cauza aceasta ne depășeau mai mereu. Azi, cînd, cum-necum, s-a aflat și în fotbalul nostru ce secrete dețineau adversarele noastre, ele au descoperit altceva, prinzînd din nou avantaj.

— Și-atunci ? Dacă nici experiența unui fost reputat internațional nu ajută, cum îți croiești drum în aspra viață de antrenor ?

— Trecînd de la teren la documentare și invers ; adică de la practică la teorie și înapoi la practică. Am norocul cu un bun prieten din Hunedoara — un profesor de filosofie pasionat de fotbal, pe numele lui Dan Cristea — care îmi procură, tot timpul, ultimele noutăți în materie de instruire-antrenament. Studiez tot ce-mi cade în mînă: manuale, reviste, ziare de specialitate. Am citit cu nesaț și cartea lui Menotti — „Cum am cîștigat campionatul mondial“ — și pe aceea a lui Ștefan Covaci — „Fotbal total“, sînt la curent cu diversele cicluri de antrenament ale marilor echipe.

— La concret. Ce-i valabil, în linii mari, în fotbalul de elită, pentru perioada în care ne aflăm ?

— Toată lumea pune accentul, pentru perioada pregătitoare, pe factorul fizic, mai precis pe îmbunătățirea rezistenței generale și a forței. La început, echipele fac cîte un antrenament pe zi, ajungînd, treptat, la trei lecții. În acest sens, din declarațiile tehnicienilor reputați rezultă un lucru foarte important, demn de reținut și pentru fotbalul nostru: adaptabilitatea organismului la efort se face relativ repede, întrucît în inter-sezon jucătorul duce o viață activă. Cu alte cuvinte, fotbalistul performer, avînd conștiința valorii lui, pregătește din timp, zi de zi, acasă sau la teren, următoarea partidă. Chiar dacă ea are loc peste... trei luni.

— Ce se potrivește, din toate acestea, pentru fotbalul nostru sau, ca să mergem mai mult la particular, pentru Corvinul Hunedoara ?

— Aproape totul dacă îndrăznești, dacă vrei să faci treabă. Anul trecut, de pildă, cînd am dat peste un ciclu de antrenament al lui Manchester United, în plină perioadă competițională, mi-a fost teamă să nu-mi dau echipa peste cap. E un ciclu pretențios, cu o zi grea, marțea, de mare intensitate, incluzînd, printre altele, un... 6 × 100 m — la 15—17 secunde fiecare —, testele lui Fartlek (o probă de 12 minute, asemănătoare „Cooper“-ului) și Paarlauf, egal cu 6 × 200 m. Între aceste teste sînt prevăzute exerciții relaxatoare pentru mobilitate și suplețe. Am învins însă frica și am reușit. Spre sfîrșitul turului, cînd o parte dintre partenerele noastre de întrecere dădeau semne de oboseală, Corvinul era proaspătă ca la început, impresionînd prin marele angajament fizic.

— Chiar și Radu Nunweiller, chiar și Dumitrache ?

— Chiar și ei ! Știți la ce am recurs pentru a spori gradul de combativitate al întregii echipe ? La jocul de rugby : 10—10, pe o jumătate de teren. La început „distracția“ s-a soldat cu cîteva nasuri și buze sparte, deși cei mai mulți evitau grămezile. Acum fiecăruia îi place să intre la luptă acolo unde este mai greu. Apelînd pînă și la rugby ca sport complimentar, se înțelege ce loc ocupă fotbalul — defalcat pe compartimente, pe grupe de jucători și apoi recompus — în cadrul pregătirilor zilnice. Lucrul la factorul fizic, antrenamentul tehnico-tactic, fiecare în parte și toate împreună au drept scop însușirea perfectă a jocului, cu corolarul lui — eficacitatea în accepțiunea actuală a termenului. Cred că așa se explică, în ultimă analiză, faptul că, în toamnă, în afara portarului, toți ceilalți componenți ai echipei au înscris goluri ; probă clară a polivalenței pe care o vom dezvolta și mai mult în cadrul echipei.

— Se spun vorbe din ce în ce mai frumoase despre tinerii jucători ai Corvinului.

— Și pe bună dreptate, întrucît fiecare dintre ei a progresat simțitor. Și Gabor, și Klein, și Colesniuc, și Andone, și Lăcătuș, și Nicșa, și Petcu, și Văetuș. Ei duc greul în joc, dar să știți că nici noi, „bătrînii“, nu ne lăsăm mai prejos. Au fost situații, de pildă, în ceea ce mă privește, cînd, în anumite momente ale meciului, am strîns din dinți ca s-o scot cu bine la capăt. Vroiam să fiu tot timpul un exemplu, să-i conving pe toți, în felul acesta, că fotbalul este o chestiune de atitudine, de angajament exemplar, de onestitate. În acest spirit încerc să desăvîrșesc cu tinerii Corvinului Hunedoara tot ceea ce a înfăptuit în perioada de juniorat inimosul antrenor Pătrașcu, propulsîndu-i pînă acolo unde le dă dreptul realul lor talent, spre culmile performanței sportive. Și dacă, cumva, cîțiva dintre ei vor ajunge să îmbrace tricoul cu tricolor satisfacția mea va fi cu atît mai mare, asta însemnînd, într-un fel, că — prin ei — eu voi avea... continuitate la echipa națională. Un ideal căruia i-am dedicat întreaga mea activitate de jucător.

G. NICOLAESCU

ETAPA FORȚEI ȘI A REZISTENȚEI

Cine își face iarna car...

Săptămîna care se încheie mîine a marcat, cum s-ar spune, momentul de prolog al actualei perioade pregătitoare de iarnă. Un fel de „încălzire“ care și-a propus întotdeauna, logic și ferm, readaptarea organismului la efort. De acum înainte, peste tot se intră în conținutul propriu-zis al instruirii de sezon, în care se urmărește, ca de fiecare dată în această primă etapă a acumulărilor fizice, cu o durată de aproximativ trei săptămîni, „încercarea bateriilor“ cu o bună parte din energia necesară anului competițional în curs.

Luna ianuarie este, deci, luna pregătirii fizice generale nespecifice, cu ședințe de antrenament deosebit de solicitante, mai puțin atractive dar cu o mare pondere în realizarea unor indici fiziologici superiori pe care se bazează, în continuare, întreg procesul instructiv cu conținut specific fotbalistic. **Acum, în ianuarie, se pune temelia pe care se clădește, în săptămînile următoare, întreg edificiul unei pregătiri care se vrea cît mai aproape de cerințele competiției. Altfel spus, zicala cu omul gospodar, care iarna își face car se potrivește cum nu se poate mai bine și fotbalului nostru divizionar.**

În practica instruirii, a face iarna car înseamnă, de fapt, a lucra pentru îmbunătățirea a două dintre calitățile biomotrice ale jucătorului de performanță : **forța** și **rezistența.** Și nu înseamnă a lucra oricum. Ci **din convingere, perseverent și bine.** Pentru că, așa cum am mai spus-o și cu alte împrejurări, cînd ne-am referit la lipsurile cronice ale fotbalului nostru reprezentativ, **forța și rezistența manifestate în dispute cu adversari din diferite eșaloane ale soccerului internațional sînt net deficitare și împiedică valorificarea unor potențe tehnico-tactice reale.** Ne împiedică să fim cu adevărat competitivi. Anul 1979 a confirmat, poate mai mult ca oricînd, acest lucru, locul 25 din 32 de echipe ocupat în clasamentul european marcînd dealtfel cea mai scăzută treaptă valorică atinsă pînă în prezent de fotbalul românesc !

Forța și rezistența, calități fizice și cu valoare de simbol, trebuie să capete în procesul de pregătire a echipelor noastre divizionare dimensiunile pe care le impun jocul modern, miza și duritatea competițiilor la care participăm, obligațiile ce ne revin în sfera obligațiilor internaționale. **Nici un rabat, așadar, instruirii nespecifice din această etapă a perioadei de iarnă, în care s-a spus mereu că se muncește bine, afirmație pe care nu au susținut-o, de cîțiva ani încoace, comportarea jucătorilor și cu atît mai puțin rezultatele.** Aceasta și pentru că — în ciuda unor eforturi remarcabile în anumite momente ale pregătirii — conținutul acesteia a fost insuficient, raportat la competiția în perspectivă. **Pe de altă parte, se mai poate vorbi și despre tendința de a se trece prea repede la joc, fără asigurarea unui fundament fizic de calitate.** O asemenea greșeală, pe care am mai semnalat-o și în alte rînduri și care se repetă, din păcate, și în această iarnă nu face altceva decît să submineze fondul real al pregătirii, în schimbul unei mai rapide intrări în forma sportivă. Satisfacție de scurtă durată și scump plătită mai tîrziu, pe parcursul anului, cînd insuccesele apar, firesc, ca un tribut inutil al nerespectării unor principii de bază ale instruirii.

De săptămînă viitoare, start în etapa acumulărilor fizice. Etapa forței și a rezistenței. Adevărații gospodari care își fac car acum, în plină iarnă, vor avea, fără îndoială, la vară și în toamnă, motive să spună că n-au muncit degeaba, că au fost, într-adevăr, în slujba performanței.

Mihai IONESCU

După prima parte a campionatului de juniori III

4000 DE JUCĂTORI ÎNTR-UN START CU DREPTUL...

● Esențialul dintr-o „plîngere“ a lui Năsturescu

Au existat destui sceptici care au afirmat, cu 6—7 luni în urmă, că un campionat de juniori III, la startul căruia să se alinieze reprezentante ale tuturor asociațiilor din Divizia C, nu se va desfășura în bune condiții. Argumentele lor vizau, îndeosebi, numărul prea mare de echipe raportat la terenurile corespunzătoare existente, ca și lipsa unor antrenori calificați care să se ocupe de pregătirea acestor echipe. Dar competiția s-a urnit și iat-o acum, la jumătatea drumului pe care îl are de parcurs, caracterizată succint :

● Angajînd 192 echipe în întrecere, campionatul a pus în... mișcare un număr record de jucători foarte tineri (16—17 ani). Peste 4 000 ! Este, indiscutabil, marele lui cîștig.

● Numărul redus de jocuri nedisputate vine să demonstreze, de asemenea, că întrecerea a găsit ecoul necesar la conducerile asociațiilor divizionare C, marea lor majoritate străduindu-se să programeze partidele pe terenuri corespunzătoare.

● Absența asistenței medicale la jocuri, numărul mare de abateri disciplinare și lipsa de preocupare a comisiilor județene, din cauza cărora multe meciuri s-au disputat fără tușieri (! ?), constituie grupul marilor deficiențe ale competiției.

● Există și o serie de asociații care acordă o atenție minimă echipelor lor de speranțe, lăsîndu-le în voia soartei. Exemplele cele mai semnificative : **C.F.R. Pașcani, Delta Tulcea, C.F.R. Timișoara, Știința Petroșani.**

Nu încape îndoială că pe marginea primei părți a campionatului nr. 3 al juniorilor (alăturat prezentăm primele trei clasate în fiecare serie) se pot face alte multe și semnificative considerații. Esențialul rămîne, însă, faptul că această vastă competiție A PORNIT LA DRUM CU DREPTUL, că ea creează posibilitatea angajării în CONCURS a unui număr foarte mare de juniori, grăbindu-le în acest fel ascensiunea pe treptele fotbalului. Totul este ca această întrecere să nu devină un scop în sine și, în această privință, demnă de subliniat ni se pare... plîngerea lui **Năsturescu,** actualul antrenor al divizionarei C din Caracal.

Toată toamna, fostul jucător al Rapidului a implorat ajutor pentru a-i determina pe antrenorii echipelor de juniori din Caracal, și cu precădere pe cei ai clubului sportiv școlar, să-i lase pe cei mai talentați dintre jucători să fie legitimați la echipa de seniori. El ne spunea că nu-și poate explica opoziția înverșunată pe care o întîmpină din partea acestora. Firesc să nu își poată explica, o astfel de atitudine fiind de neînțeles, tocmai pentru că este în contradicție cu RAȚIUNEA competiției : DEPISTAREA UNOR JUNIORI DE REAL TALENT, PENTRU A FI PROMOVAȚI RAPID LA ECHIPELE DE SENIORI. Acest scop — generos, de mare importanță pentru viitorul fotbalului nostru — trebuie să primeze în fața oricărui interes meschin, insignifiant.

Laurențiu DUMITRESCU

PRIMELE TREI CLASATE LA ÎNCHEIEREA TURULUI. Seria I: Foresta Fălticeni 26 p, Siretul Bucecea 24 p, Laminorul Roman 23 p ; **Seria a II-a :** Letea Bacău 27 p, Petrolul Moinești 24 p, Nicolina Iași 20 p ; **Seria a III-a :** Prahova Ploiești 26 p, Chimia Brazi 25 p, Oțelul Galați 25 p ; **Seria a IV-a:** Dacia Unirea Brăila 26 p, Chimia Brăila 25 p, Electronica Constanța 20 p ; **Seria a V-a :** Luceafărul București 30 p, Flacăra roșie București 29 p, Danubiana București 27 p ; **Seria a VI-a :** Dacia Pitești 23 p, Progresul Pucioasa 22 p, Progresul Corabia 20 p ; **Seria a VII-a :** Minerul Motru 24 p, Dunărea Calafat 23 p, Electroputere 22 p ; **Seria a VIII-a :** Minerul Deva 27 p, Minerul Oravița 24 p, Gloria Reșița 22 p ; **Seria a IX-a :** Voința Oradea 25 p, T.C.E. Cluj-Napoca 24 p, Victoria Ineu 22 p ; **Seria a X-a :** Lăpușul Tg. Lăpuș 23 p, Minerul Baia Sprie 22 p, C.I.L. Sighet 22 p ; **Seria a XI-a:** Metalul Aiud 27 p, C.I.L. Blaj 21 p, I.P.A. Sibiu 21 p ; **Seria a XII-a :** Oltul Sf. Gheorghe 24 p, Torpedo Zărnești 23 p, Metrom Brașov 23 p.

Cărți sportive noi

POVESTEA LUI „IL DIO“

Sînt cărți ale căror titluri au darul de a invita la lectură. (Cînd Radu Tudoran își intitulează ultimul volum „La nord de noi înșine“, presimți că subiectul are ceva interesant, înainte chiar de a afla că e vorba, din nou, de stufosul său carnet de bord după un voiaj scandinav). Dintre cărțile pomenite face parte și recenta operă a fecundului răscolitor de biografii sportive care este, nedezmințit, **George Mihalache.** După „De ți-ar spune poarta mea...“, inspiratul cupletist navighează, iarăși în lumea „îngerilor păzitori“ și ne oferă de astă-dată **amintirile lui Mircea David,** celebrul portar al echipei naționale de fotbal, sub titlul atît de evocator pentru eroul meciului Italia — România de la Roma (aprilie 1940) : **«„Il Dio“ și „diavolii“ din fața porții...»** (Ed. Albatros, București, 1979). Pentru cititorul de o anumită vîrstă, rememorarea epocii lui C.A.O., Ripensia, Rapid sau Venus, a lui Bodola, Sfera, Bindea, Baratky, Humis, Dobay sau Ploeșteanu are farmecul poveștilor la gura sobei, iar tînărului curios de întîmplări de altădată i se servește aproape o lecție morală în dulcele înveliș al unei narațiuni antrenante, cu momente care — în ciuda aparenței lor romantice — transmit simțăminte și moșteniri de preț în viața noastră sportivă : dăruire, entuziasm, seriozitate. Așadar, pentru frumoasa și instructiva istorie a portarului și **omului** Mircea David, să-i fim recunoscători autorului ! **(vib)**

RĂSPUNDE Ion Poștașu

VIRGIL BACIU — Giurgiu. Liniile terenului de fotbal **fac parte** din suprafețele pe care ele le delimitează. Ca atare, potrivit regulamentului, o infracțiune săvîrșită pe una din liniile care delimitează suprafața de pedeapsă trebuie sancționată cu o lovitură de la 11 metri. În practică, însă, lucrurile nu se întîmplă aproape niciodată așa, arbitrii „mutînd“ locul unde s-a produs infracțiunea înaintea liniei și dictînd, deci, lovitură din afara careului, în loc de penalty. Nu e regulamentar, firește, dar, vorba aceea, numai arbitru de fotbal să nu fii ! Un amănunt interesant : lovitura de la 11 metri, introdusă în regulament în anul 1890, se putea acorda DUPĂ CE ERA CONSULTATĂ ȘI ECHIPA ADVERSĂ ! Dacă și astăzi ar fi în vigoare această clauză, lovitura de la 11 metri ar dispare cu desăvîrșire de pe terenurile noastre de fotbal, spre fericirea arbitrilor.

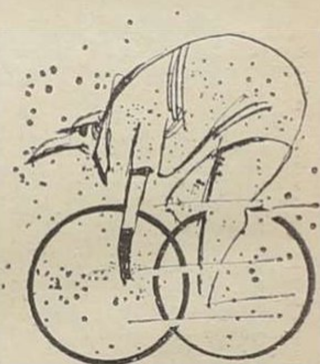

NELU MARIAN — Iași. Excelent catrenul dv. intitulat „Dilema unui antrenor“ :

Să le fiu „dădacă“ ?
Nu cred că e bine
Să nu fiu ? Și dacă
Merg și fără mine ?

AUREL POPA — București. Județul Botoșani n-a avut niciodată o echipă de fotbal în Divizia A. Dar nu e timpul pierdut. Au fost în „A“ și orașe mai mici. Bradul, de pildă !

AUREL COCOȘ — Galați. Întrebarea dv. privitoare la viteza pe care o poate atinge un ciclist nu este clară. Nu știm la ce vă referiți : la probele de contratimp, la cele cu „antrenament mecanic“, la coborîre ? La coborîre în pluton, de pildă, pe anumite porțiuni un ciclist poate „zbura“ cu 80—100 km pe oră. Reveniți, deci, cu precizările necesare și veți primi răspunsul dorit

Ilustrații : N. CLAUDIU